

Programmering die tot ruimdenkendheid dwingt

Puurste blues dit jaar Nederlands

North Sea Jazz Festival 11 t/m 13/7, Congresgebouw, Den Haag - Publiek ca: 67.000

Veel bluesliefhebbers zijn we dit jaar niet tegengekomen op North Sea. Voor hen was het aanbod alleen op vrijdag behoorlijk: zes acts, waarvan de meeste echter recent ook op andere podia te zien waren geweest. Een dag later moest deze subdoelgroep zich tevreden stellen met drie acts, terwijl de zondag met die ene boogie-act nog nauwelijks een naam mocht hebben.

Daniël Lohues & The Louisiana Blues Club openen het bluesprogramma in de kleine Paulus Potterzaal. Uiteraard brengen ze nummers uit het album 'Ja Boeh'.

Bepaald geestig wordt de Skik-voorman zodra hij het Drentse dialect ter sprake brengt. Verder legt hij uit

dat 'Ja Boeh' zoiets betekent als: nou en of. Wie een praatje opent met

"Mooi weer hè?", kan rekenen op een antwoord als 'Ja Boeh!'. Lohues' bluesteksten zijn, evenals

zijn teksten voor Skik, simpel en gaan natuurlijk over stukgelopen relaties,

slecht weer en het algehele ellende-gevoel waaruit treurige liedjes nu eenmaal

ontstaan. Zijn gitaarspel is voortreffelijk en de licks zijn bekend voor wie wel eens

een bluesplaat heeft gehoord. Lohues overdrijft daarbij bewust in poses en

bekkentrekkerij. Leuk is de man/vrouw-dialog op slide, waarin hij beide rollen voor zijn rekening neemt. Met de lage

partijen zet hij de man neer, met de hoge de vrouw. De ritmesectie, bestaande uit twee leden van de familie Neal uit Baton Rouge en toetsenist Rob van Donselaar, legt geroutineerd een strakke basis. Toch leent deze formule zich na deze toer niet voor verdere uitmelking. Dat vindt desgevraagd ook Lohues zelf. Hij wil hierna weer iets anders doen en bekent en passant dat hij ook acht jaar Skik wel genoeg vindt. Omdat we Otis Taylor recent nog in Chicago hebben gezien, verdelen we onze aandacht tussen de **Juke Joints** en Solomon Burke. De Joints zetten in de bomvolle Entreezaal een dampende set neer, waarin alles perfect op zijn plaats valt. Drummer/zanger Peter Kempe zit breed grijzend achter zijn kit en kondigt enthousiast de bandleden aan als die weer eens een hoogstandje hebben geleverd. De Joints blijven onvoorwaardelijk het beste wat Nederland op bluesrock-gebied te bieden heeft en stijgen deze avond boven zichzelf uit.

Van grote afstand zien we **Solomon Burke** zijn inmiddels bekende show doen. Net als een week later in Peer is de soulvorst prima op dreef en trekt hij met klassiekers als 'Dock Of The Bay', 'Proud Mary' (Burke: 'Rollin' on WHAT?') en natuurlijk nummers uit zijn recente cd daverend applaus.

Wij zoeken snel **Duke Robillard** en **Jay McShann** op, want die combinatie zie je hier zelden. McShann zit nogal verborgen achter de piano, maar heeft er duidelijk zin

in. En hoewel de jaren zijn gaan tellen, komt er nog best mooi spel uit zijn handen. Duke begeleidt sober en doelmatig. Toch zou dit duo het beter doen bij kaarslicht in een restaurant, zo braaf en gezapig klinkt hun muziek. Vervolgens zien we nog net **Steve Winwood** een met vette Hammond en veel percussie opgesmukte versie van 'Gimme Some Lovin' doen, waarna we de recent veel geziene Lee Sankey laten voor wat hij is. Er zijn immers nog twee dagen te gaan.

Van Morrison trekt de volgende dag een bomvolle Statenhof. Hij is gestoken in een gangster-outfit en brengt een bloemlezing uit zijn hele loopbaan, waarin hij zowel 'Baby What You Want me To Do' als een stokoud Cliff Richard-nummer meeneemt.

Vanzelfsprekend ontbreken hits als 'Gloria' en 'Talk Is Cheap' niet. Het is een enigszins gladdere set, terwijl zijn band ten opzichte van eerdere North Sea-optredens behoorlijk is afgeslankt. Voor leven in de brouwerij zorgt Solomon Burke, die komt meezingen in 'Fast Train'. Ook **Cassandra Wilson** doet nog even een vocale

duid in het zakje. **Bonnie Raitt** was ook weer eens in ons land. De altijd rustig achter haar microfoon staande Raitt was beweeglijker dan tijdens het optreden in Chicago dat we een maand eerder van haar meemaakten. Een podium-tigerin is ze echter nooit geweest. Slechts in het nummer waarin mag worden gefotografeerd draait ze even een paar pirouettes met haar afgebladderde Fender, waaruit natuurlijk wel weer van die country-achtige en herkenbare Raitt-slide-partijen komen. Uit haar vaste repertoire speelt ze 'Fools Gang' en 'Have A Heart'. Verder een

nogal merkwaardige akoestische blues die is gestoeld op het 'Rock Me Baby'-thema en een wel vonkende uitvoering van het T-Birds-nummer 'I Believe I'm In Love'. Voor de breed georiënteerde liefhebber valt er die dag wél veel te genieten. Wat niet te denken van King Crimson, Marcus Miller en Pat Metheny?

Op zondag spelen **Dirk Jan Vennik** en zijn drie begeleiders (bas, gtr, dms) nummers als 'Diggin' My Potatoes' en 'Ain't Gonna Be Your Low Down Dog No More'. Achter een piano zal Vennik zich door slechts weinigen laten kloppen, maar op de Mississippi saxophone heeft hij minder te bieden. De band is voor driekwart sterk te noemen. Piano en ritmesectie zijn goed op elkaar afgestemd, maar de gitarist hangt er nogal als los zand bij. Ook remmen diens geluid en stijl de chemie binnen de band behoorlijk af.

Op onze ronde komen we deze dag Chick Corea, Spyro Gyra en de sexy funkende Candy Dulfer en haar gesmeerd lopende band tegen. Maar de afsluiting in de Statenhof is voorbehouden aan voormalig bandleider bij James Brown en sax-scheurder **Maceo Parker**. 'This Funk Is Off The Hook' knalt meteen flink en Parker en zijn mannen maken er een zinderende soulshow van. Daarin eist de soepel swingende blazerssectie voortdurend de aandacht op.

North Sea lijkt elk jaar grotere (en jongere) doelgroepen te willen aanspreken, zodat steeds minder ruimte overblijft voor de blues. Nu is dat laatste wel begrijpelijk, omdat de categorieën blues-artiesten en publiekstrekkingen elkaar van oudsher nauwelijks overlappen. Desondanks is het festival elk jaar weer een spektakel van

jewelste, waar ook culinair steeds meer valt te beleven. Zo bood de cajun food stand dit jaar overheerlijke jambalaya en gumbo. Mmmm.

Rien Wisse

de cajun food stand dit jaar overheerlijke jambalaya en gumbo. Mmmm.

Rien Wisse

meer valt te beleven. Zo bood de cajun food stand dit jaar overheerlijke jambalaya en gumbo. Mmmm.

Rien Wisse

meer valt te beleven. Zo bood de cajun food stand dit jaar overheerlijke jambalaya en gumbo. Mmmm.

Rien Wisse

meer valt te beleven. Zo bood de cajun food stand dit jaar overheerlijke jambalaya en gumbo. Mmmm.

Rien Wisse

meer valt te beleven. Zo bood de cajun food stand dit jaar overheerlijke jambalaya en gumbo. Mmmm.

Rien Wisse

meer valt te beleven. Zo bood de cajun food stand dit jaar overheerlijke jambalaya en gumbo. Mmmm.

Rien Wisse

meer valt te beleven. Zo bood de cajun food stand dit jaar overheerlijke jambalaya en gumbo. Mmmm.

Rien Wisse

meer valt te beleven. Zo bood de cajun food stand dit jaar overheerlijke jambalaya en gumbo. Mmmm.

Greta Holtrop (Martijn Schok Trip), Martijn Schok, Guitarray, Jay McShann en Duke Robillard

